

Annie Oakly....

En jagtberetning fra British Columbia!

Billede taget umiddelbart efter jeg har afgivet skud til min bjørn nummer to.

Min jagtguide - Geno Pagliano - havde et fuldstændigt vildt udtryk i ansigtet. Han slog gestikulerende ud med arme og ben, og snakkede som et vandfald... "Annie Oakly" shall be your name... I wont call you anything else, whenever we are hunting together here in the Rocky Mountains. It was an absolutely amasing hunting situation, and you finished it with a perfect shot..."

Hvem eller hvad denne "Annie Oakly" var, vidste jeg på dette tidspunkt ikke det fjerneste om - og faktisk var jeg også fuldstændig ligeglad...

Jeg havde mere end rigeligt at gøre med at få styr på mig selv... Jeg rystede som et espeløv, og var fuldstændig færdig såvel fysisk som følelsesmæssigt...

Adrenalinen hamrede stadig rundt i kroppen på mig, efter mit livs absolut største jagtoplevelse.

Tilfældigheder.

Det begyndte alt sammen ved lidt af et tilfælde... Min bedre halvdel havde længe drømt om, at prøve kræfter med Nordens største Rovvildt. I slutningen af 2006 havde han via snørklede kanaler, fået kontakt til en pålidelig Finsk/Russisk Grænsebetjent. Denne havde flere gange tidligere arrangeret jagt på Brunbjørn i Rusland, og dette tilmed til en overkommelig pris.

At kalde det Finsk/Russiske naboskab for rosenrødt, ville være en overdrivelse. Især har fastlæggelse af landegrænsen efter 2. verdenskrig, efterladt sig dybe ar i sjælen hos befolkningen på den Finske side af grænsen. Det faktum, at store Finske landområder med et pennestrøg blev indlemmet under moder Rusland, har stadig i 2007 stor betydning for tilliden (eller mistilliden om man vil) naboerne imellem.

Afledt heraf findes der et Finsk ordsprog der hedder, "at Russerne er så uærlige, at 95 procent af befolkningen ødelægger det for de resterende".

Måske var dét årsagen til at turen gik i vasken – måske var det skæbnen..... I hvert fald ændrede den Russiske agent i sidste øjeblik prisen på arrangementet. Endda så drastisk, at rejsen pludselig blev fuldstændig uaktuel.

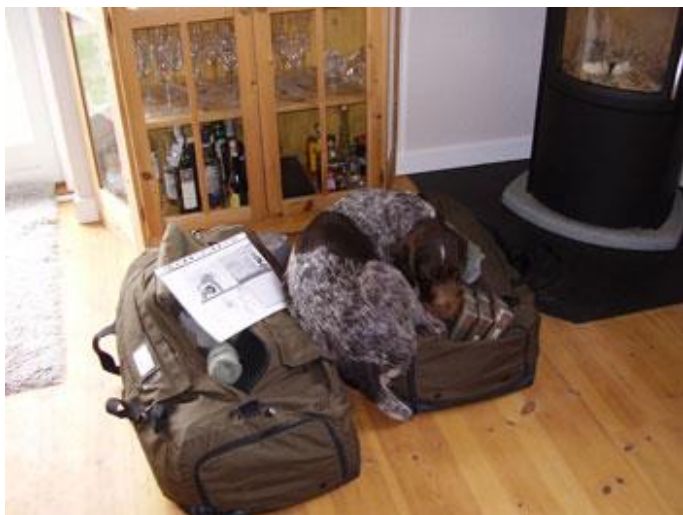
Nu tilhører min bedre halvdel imidlertid (og heldigvis) gruppen af mennesker, der bygger vindmøller når forandringens vinde blæser. Drømmen om bjørnen havde allerede fået et solidt tag i min jagtliderlige kæreste, og han begyndte i stedet at undersøge, hvilke andre muligheder der lå inden for budgetrammen. Før jeg vidste af det, havde han fået kontakt til en Canadisk Outfitter, der for de samme penge, kunne tilbyde 2 personer 8 dages jagt – og det inklusive licens til 4 Sortbjørne.

Forberedelser.

Når først beslutningen om at tage af sted er truffet, synes tiden op til afrejsedagen uendelig lang. Især den sidste måned virkede som en ørkenvandring, men heldigvis var der masser af praktiske forberedelser der skulle gøres.

Tingene har i vores tilværelse udviklet sig således, at vi kun sjældent tager på jagtrejser med de veletablerede Danske Jagtrejsebureauer. Det skyldes dog på ingen måde, at vi har haft egentlige dårlige oplevelser med de få selskaber vi har rejst med. Vi har imidlertid bare haft langt de bedste oplevelser, når vi selv har arrangeret rejserne. Desuden (og det er ikke uden betydning) kan der ofte spares betydelige summer, ved at gøre bearbejdet selv. Endelig – og måske vigtigst af alt – så vender man aldrig hjem fra disse homemade jagtrejser med en følelse af, at ha fået serveret den sædvanlige "metervare".

Man må naturligvis være indstillet på lidt ekstra arbejde, den første gang man vælger et nyt jagtland. Reglerne for at rejse med våben kan være meget forskellige fra land til land - og især er landene uden for EU, blevet mere komplicerede efter Worldtrade Center.

Må jeg ikke nok komme med...

Dog er det via internettet blevet relativt enkelt, at sætte sig ind i de enkelte landes regler og paragraffer. Og heldigvis er det som hovedregel kun den første gang man besøger et nyt jagtland, at det kan virke overdrevent bureaukratisk. Da vi aldrig tidligere havde været i Canada, var der derfor lidt papirarbejde som skulle ordnes. Dette skulle dog hurtigt vise sig, at være forholdsvis ukompliceret.

Tilmed er de canadiske myndigheder ekstremt hjælpsomme.

Da vi samtidig skulle forsøge os med en helt ny vildt art, havde vi helt naturligt en række spørgsmål omkring valg af riffelkaliber og ammunition. Vi skyder normalt med 6,5 x 55, og var ikke helt sikre på, hvorvidt denne kaliber ville være tilstrækkelig til at nedlægge en bjørn. Når man læser andre jægers jagtberetninger, så er der næsten ingen grænser for størrelse af de kalibrer der anvendes til bjørnejagt. Det virker nogle gange som om at størrelse i sig selv, er det eneste afgørende når vi snakker storvildt. Nu kan man naturligvis vælge, at forsøge selv at sortere i de mange råd og vejledninger fra andre gæve jægere. Dog synes jeg ofte, at man blot bliver mere forvirret ved at vælge denne strategi. I stedet har jeg valgt, at stole blindt på det aktuelle jagtlands regler på området. Jeg føler mig på fuldstændig sikker grund, når jeg efterlever det enkelte lands regler om kalibrer og kuglevægt til den konkrete vildt art. Da 6.5 x 55 er tilladt til Sortbjørn i Canada, var det for vores vedkommende alene et spørgsmål om at vælge en egnet kugle. Valget faldt på Barnes-X, Trippel Chock, med en kuglevægt på 9,1 gram. Derefter stod den sidste måned inden afrejsen på masser af træning.

Endelig afsted.

Og så blev det endelig den 14. maj... Den første af tre flyvninger gik til Kastrup, - derefter videre til London, og endelig efter 17 timers rejse stod vi i Lufthavnen i Calgary. Nakkehårene begyndte imidlertid at rejse sig, da våbenkufferten dukkede op på transportbåndet. Hvordan det end var lykkedes for bagagepersonalet er stadig en gåde, men den ene ende af kufferten var smadret, og løbet fra den ene riffel stak ud. Hvorvidt riflerne havde taget skade, var umuligt at afgøre på stedet, men der blev naturligvis optaget den fornødne skadesrapport til eventuel senere brug. Herefter afhentede vi den bestilte udlejningsbil (igen fantastisk hvad internettet kan udrette), og derefter blev kursen ellers sat vestover imod bjergene. Området hvor vi skulle jage, ligger midt i de Canadiske Rocky Mountains. Jagtreviret er på ca. 9.000 kvadratkilometer – unægtelig andre størrelser, end hvad vi er vant til i det Midtjyske. En stor del af området grænser op til Kinbasket Lake, som er en kæmpestor opdæmmed sø. Alene på langs er der 140 kilometer fra den ene ende til den anden. Reviret ligger desuden ”klemt” inde imellem 7 store Nationalparker, heriblandt de berømte Jasper og Banff. Der foregår ingen jagt i Nationalparkerne, hvilket betyder at der konstant indvandrer bjørne herfra til vores jagtområde. Den nærmeste by hedder Golden, og afstanden herfra og til Jagtlejren er godt 50 kilometer.

Udsigt over en lille del af Kinbasket Lake

Alene køreturen fra Calgary til Golden var en stor oplevelse.

Vi så masser af vildt langs vejene, her i blandt Prærieulv, Wapiti, Muledeer og Wihte tail.

Højdepunktet var - da vi inden for 2 km - så en Sortbjørne hun med tre små unger samt en stor brun Sortbjørn. Synet af bjørnene, samt de generelt store mængder af vildt, var absolut med til at øge forventningerne til de kommende dage.

Efter en tiltrængt overnatning i Banff, ankom vi til Golden den 15. maj 2007 om morgenen.

Aftalen lød på, at vi skulle afhentes foran den lokale McDonald's om formiddagen kl. 10.00 af vores Outfitter Brian...

Vi var på forhånd blevet stillet noget af en original i udsigt. Hjemme fra havde vi fået at vide, at Brian for flere år tilbage, havde været impliceret i et voldsomt trafikuheld. Han havde i første omgang været svineheldig blot at overleve. Lægerne var dog i perioden efter ulykken enige om, at han formodentlig skulle tilbringe resten af sit liv i en kørestol.

Man havde dog i skyndingen glemt, at tage højde for Brians stædige natur. Han ville op at gå igen. Mest af alt fordi, at evnen til frit at kunne bevæge sig omkring, hang uløseligt sammen med muligheden for at kunne drive bjørnejagt – især jagt på hans elskede Grizzlyer. Og op at gå kom han... Måske ikke fejlfrit - og da slet ikke uden smerter – men det var ubetydeligt i Brians verden. Han kunne jage, og det benyttede han sig fuldt og helt af. Endda betydeligt mere end langt de fleste normalt fungerende jægere. Og han var blevet dygtig til sit håndværk. Det var næsten som om, at han med tiden var begyndt at tænke som en bjørn, som Ann (hans kone) udtrykte det... Da vi mødte Brian for første gang den formiddag foran McDonald's, levede han til fulde op til vores forventninger. En lille forkrøblet - men særdeles venlig mandsling præsenterede sig, og bad os følge efter ham. Køreturen ville blandt andet bestå af omkring 40 km støvet grusvej – fortalte han. Herefter ville vi befinde os i Lejren, som vi skulle bruge som base de kommende dage.

Indledende knæbøjninger.

Lejren bestod af fire sovetele, samt et større køkken- og spisetelt. De sanitære installationer bestod af et godt gammeldags (men kun halvfærdigt) lokum, samt en fritstående bruseniche.

Der var således ikke tale om overflod af moderne faciliteter, men omvendt manglede vi heller aldrig noget under vores ophold

Billede af køkken/spise teltet.

Vi blev hurtigt præsenteret for lejrens øvrige beboere. Foruden min kæreste og jeg, boede der i forvejen to Amerikanske jægere i lejren. De havde allerede jagtet i adskillige dage, og jagten havde tilmed båret frugt. På de nederste grene af et stort fyrretræ, hang der således skind fra 3 sortbjørne til saltning. Desværre var det også lykkedes for den ene Amerikaner at anskyde både en Sortbjørn og en Grizzly – noget som vi klart fornemmede ikke passede Brians temperament. Grizzlybjørnen havde man ledt efter det meste af en dag, uden at finde andet end masser af ubehageligt mørkt blod. Et skudtegn der næsten med sikkerhed indikerede en leverkugle, og som med al sandsynlighed ville resultere i en død Grizzly – men desværre alt sammen til ingen verdens nytte. Vi blev desuden præsenteret for Brians indianske kone Ann. Hun var ansvarlig for madlavning og tømrerarbejdet. Sluttelig blev vi præsenteret for vores Jagtguide for de kommende dage. Der var tale om en ung (og meget jagtivrige) 2. generations Italiener ved navn Geno Pagliano. Hans unge alder til trods, virkede han dog rolig og i balance med sig selv. En hurtig snak afslørede desuden, at han havde stor jagterfaring og jagtede med såvel riffel som bue. Han virkede da også tilpas da vi forklarede ham, at vi ønskede at kontrolskyde vores rifler inden jagten skulle begynde. Generelt mener jeg faktisk at kontrolskydning burde være et krav. Især når man på grund af rejsens karakter, er tvunget til at overlade den praktiske håndtering af skydevåbnet til rejseselskabets personale. Heldigvis skød begge vore rifler som vi ønskede det. Den voldsomme behandling i lufthavnen havde heldigvis ikke haft betydning i den henseende. Herefter forklarede Geno, at han ønskede at vi skulle skyde efter hjerte/lungeregionen af bjørne. Altså det man forstår ved en traditionel bladkugle. Desuden ønskede han, at vi skulle være parat til at følge op på hinandens skydning. Vi fik således ordre på, at den ikke jagende part skulle forholde sig klar og knivskarp. I tilfælde af en flygtende - men påskudt bjørn - skulle 2. violinen forsøge at bremse flugten endegyldigt.

Og så på jagt.

Vi gjorde os klar til jagt, og forlod Lejren først på eftermiddagen. Geno's 4x4 Pickup skulle udgøre vores primære Commandopost, idet den skulle transportere os rundt på revirets utallige skovveje. Fra bilen ville der blive mulighed for, at lave korte eller længere aktioner ud i terrænet efter bjørne. I tilfælde af positive observationer ville det alene være Geno, som suverænt skulle afgøre, hvorvidt den enkelte bjørn var jagtbar eller ej. Såfremt han sagde god for bjørnens størrelse, ville det alene være op til os at afgøre, hvorvidt vi ønskede at friste jagtheldet - eller alternativt satsede på at finde et endnu større trofæ.

Min kæreste afsøger bjergside med kikkert

Vi forlod lejren midt på eftermiddagen, og de første timer gik med at finde sig til rette i det nye landskab. Alting var større og mere storslået, end noget vi nogensinde tidligere havde oplevet.

Det var både utroligt smukt og en smule skræmmende på samme tid.

Da vi efter et par timers køretur i sneglefart spottede den første bjørn, var det som om nakkehårene rejste sig. At have drømt om et jagtbytte i så lang tid - og så endelig stå mindre end 60 meter fra målet, var en oplevelse der næsten slog luften ud af mig. Det virkede nærmest uvirkeligt.

Faktisk tror jeg, at vi begge to nød synet så længe, at ethvert tilløb til jagt var dødsdømt på forhånd.

Men det var ikke skuffelse, der var den dominerende følelse, da den store bamse forsvandt ind i buskadset. Tværtimod...!

Som aftenen skred frem så vi stadig flere bjørne. I starten synes jeg at kunne se bjørne overalt på de mange lysåbne bjergsider. Mange steder havde orkaner hærget, og efter sådanne episoder med meget stormfald, fjernede man kun den del af træet der udgjorde en reel værdi.

Herefter blev der foretaget en kontrolleret afbrænding af resterne, sådan at de nye træer kunne få den lettest mulige start på tilværelsen.

Jeg kan dog oplyse, at en stor sodsværtet træstub har en forbløffende lighed med en Sortbjørn – især set i kikkert på et par kilometers afstand.

Det var da også i forbindelse med den systematiske gennemgang af sådan en bjergside, at min bedre halvdel (Kim) pludselig bekendtgjorde, at han havde Bjørn i kikkerten. Få øjeblikke senere kunne han fortælle, at der var to af slagsen, og at han vurderede dem til at være ganske "pæne".

Geno og jeg fik hurtigt stillet vore kikkerter ind på den rette position af den store rydning. Ganske rigtigt var der to sorte "træstubbe" som bevægede sig omkring, med en indbyrdes afstand på et par hundrede meter. Geno betragtede dem nogen tid, hvorefter han lavmælt sagde "*God Bears – rely god Bears!*"

Billede taget fra skudstedet op imod træstubben, hvor bjørnen stod placeret.

Afstanden fra vores nuværende position og op til Bjørnene, var mindst et par kilometer. Terrænet var dog tilstrækkeligt åbent til, at vi hele vejen opover kunne se konturerne af en gammel vej. Formodentlig en vej der var lavet i forbindelse med rydning af området.

Med vejen som udgangspunkt, brugte vi derefter lidt tid på at lægge en strategi for den forestående jagt. Så vidt vi kunne læse terrænet nedefra, ville vejen bringe os ind på cirka 250 meters afstand af den nederste af bjørnene. Den øverste af bjørnene vurderede vi på forhånd til, at være uden for vores rækkevidde. Herefter kunne jagten begynde.

Det blev en pürsch ud over det sædvanlige. En køretur i lavt 4-hjulstræk, hvor vi utallige gange måtte slippe bjørnene af syne. Hver gang var det med lettelse vi kunne konstatere, at dyrene fortsat var travlt optaget af at fouragere, på de sparsomme pletter med frisk grønt græs.

Således på "listedæk", nåede vi ind på en afstand af cirka 220 meter til den af bjørnene, der var udset som mål.

Vinden var til vores gunst, og tilfældet ville at det var min tur til at udfordre jagtheldet. Lydløst forlod vi alle tre fuldt bevæbnede bilen, hvorefter jeg og min kæreste langsomt krøb nærmere målet. Terrænet gjorde det relativt let at finde dækning, og i en afstand af 120 meter fandt jeg et væltet træ, som udgjorde et perfekt anlæg. En kugle gled i kammeret og jeg fandt bjørnen i riflens optik. Der var overraskende god tid til at betragte dyret i... Den stod nu højt og en anelse spidst for mig.

Det var med høj puls og tilbageholdt åndedrag, at jeg kunne se den dreje sig langsomt. I én og samme bevægelse placerede den begge forlapper på en lav træstub, og stod nu og vejrede i vinden. Jeg lod kikkertens trådkors glide op langs forbenet... Fandt bladet... krummede uendelig langsomt pegefingeren... og lod kuglen gå.

Reaktionen var voldsom... Bjørnen kastede kroppen til siden, og satte i strakt galop kursen imod skovkanten 150 meter derfra. Jeg var egentlig ikke i tvivl om kuglens placering, men forsøgte alligevel at repetere. Samtidig registrerede jeg ud af øjenkrogen min kæreste, som fulgte bjørnen med riflen i anslag. Da bjørnen var 25 meter fra skovkanten lød braget fra hans riffel, og jeg kunne tydeligt se en skælven i den store sorte krop. Derefter nåede Bjørnen skoven, og forsvandt som opslugt af jorden.

Det hele var gået utroligt stærkt. Geno kom frem til os og spurgte til, hvordan vi selv vurderede situationen – om vi mente, at dyret var ramt. For mit eget vedkommende, havde jeg svært ved at forestille mig et forbiskud på den afstand, og under nævnte forhold - men tvivlen nagede alligevel. Jeg havde jo ikke set det mindste skudtegn. Geno havde - ligesom jeg - også set den tydelige skælven i bjørnens krop, da min kæreste skød, men havde ikke set skudtegn da jeg trykkede af.

Vi besluttede at give dyret nogle minutter før vi igangsatte eftersøgningen. Spændingen var ulidelig, men der var naturligvis god fornuft i at tage den fornødne tid. Efter et kvarter (der følte som timer) gik vi til anskudsstedet for at lede efter skudtegn.

Vi havde, ud fra træstubben bjørnen havde stået på med forlabberne, et godt udgangspunkt for vores eftersøgning. Desværre var der blot ikke antydning af schweiss eller andre ting der kunne indikere en god kugle.

På samme måde havde vi et ret præcist pejlemærke for, hvor bjørnen var forsvundet i skoven. Men heller ikke inden for skovkanten, kunne vi finde antydning af blod. Noget der begyndte at virke ret så mystisk, idet vi stadig antog, at dyret var blevet truffet af 2 gode kugler. Geno bad os blive stående inden for træerne. Han ville selv gå retur til lysningen for at finde det præcise sted, hvor bjørnen var forsvundet. Efter få minutter lød der et befriende jubelråb ude fra lysningen. Noget vi ret hurtigt kunne tolke til, at bjørnen var fundet. Begejstringen ville ingen ende tage... Det viste sig, at begge kugler havde truffet vitale dele. Min kugle havde lavet gennemskud i begge lunger, og min kærestes kugle havde truffet lidt længere tilbage i lever regionen. At bjørnen havde været så vanskelig at finde skyldtes alene, at den var faldet i et meterdybt hul i jorden.

Billede af min første bjørn – Kim, min kæreste i baggrunden

Der var tale om en kulsort hanbjørn på omkring 6 fod (målt fra snude- til halespids), hvilket Geno gav udtryk for, var en ganske pæn bjørn i området. Vægten anslog han til omkring 140 kg, hvilket vi tydeligt fik at mærke da dyret skulle slæbes ned til bilen.

Hvor svært kan det være?

Det var en tung - men ikke uoverkommelig opgave - at få de 140 kg bjørn slæbt ned til bilen.

Den tungeste del af opgaven bestod faktisk i, at få den døde krop bakset op på ladet af Pickuppen, men også det lod sig gøre. Lyset var efterhånden begyndte at svinde, og vi havde vendt bilen og atter sat kursen ned ad bjerget. Det lå nu ligesom i kortene, at det næste drab skulle være min kærestes.

Der havde været muligheder til endnu et par bjørne på turen nedover, men de blev vurderet til at være for små. Den ene havde ellers været inde på 15 meters afstand af min kæreste før den opdagede ham. Det havde dog kun gjort det lettere at konstatere, at der var tale om en stor årsunge, der formodentlig lige var blevet smidt ud hjemmefra mor.

Vi nærmede os nu langsomt foden af bjerget, hvor jagtheldet havde tilsmilet mig så helt utroligt. Vejen slog et 90 graders knæk, og da vi rundede svinget kiggede vi lige ind i hovedet på en stor Sortbjørn...

Geno bragte bilen til standsning og slukkede for motoren samtidig... I samme moment åbnede min kæreste bildøren, og gled ud med riflen i anslag. Under samme bevægelse havde han fået listet en kugle i kammeret, og afventede nu kun afgørelsen fra Geno... *"Its a shooter"* lød dommen, og i samme øjeblik faldt skuddet... Afstanden til bjørnen var maksimalt 50 meter, og det var tydeligt at den blev hårdt ramt. Ikke desto mindre lykkedes det alligevel dyret, at tilbagelægge de få meter hen til skovkanten, hvor den forsvandt under stor ballade. Man kunne høre grene knække i underskoven, og få sekunder senere hørtes bjørnens dødsrallen...

Min kæreste med sin første bjørn – Guiden Geno i baggrunden.

Det havde alt sammen gået så stærkt, at vi knapt havde nået at opfatte, hvad det var der var sket. Efter få minutter kunne vi kravle ind til den nu stendøde bamse.

Der var tale om endnu en hanbjørn, der størrelsesmæssigt var næsten identisk med min (om end nok en anelse større). Denne bjørn havde dog en pels der var i absolut særklasse, og havde en køn nøddebrun ansigtsmaske.

Som et ekstra kendetegn havde den et 10 cm langt ar ned over venstre øje, hvilket indikerede at der havde været tale om rigtig slagsbror.

Nu var der så atter lidt arbejde med, at få bakset endnu en bjørn ud af skoven, og op på laddet af Pickuppen. Tilbage i Lejren var humøret i absolut top. At vi havde været svineheldige var der ingen som helst tvivl om. Vi havde på en halv jagtdag set 9 forskellige bjørne, og havde tilmed forstået at udnytte chancerne til to af de bedste. Vi kunne fornemme en slet skjult misundelse fra den af Amerikanerne, der havde to anskydninger på samvittigheden. Det var ikke noget, der blev sagt direkte, men han forsøgte påfaldende fortvivlet, at virke uimponeret. Vi havde valgt ikke at strejfe bjørnene ude på skudstedet. I stedet lå det ligesom i kortene, hvad den efterfølgende formiddag skulle bruges til. Vi kunne naturligvis have valgt den Tyske stil, og ladet vore værter gøre arbejdet selv – vi havde jo i princippet betalt for den serviceydelse også. Vi valgte dog i stedet at deltage i arbejdet, og lærte i tilgift alle pelsjægerens grundteknikker.

At vokse med opgaven

Nu hvor vi allerede på jagtens første dag havde opbrugt halvdelen af vores licenser, var det tid til at definere mål og succeskriterier for resten af turen. Vi var begge enige om, at den næste bjørn så vidt muligt skulle være større end den første.

Friske fodspor fra Ulv – større end man umiddelbart forestiller sig.

Nu hvor vi allerede på jagtens første dag havde opbrugt halvdelen af vores licenser, var det tid til at definere mål og succeskriterier for resten af turen. Vi var begge enige om, at den næste bjørn så vidt muligt skulle være større end den første.

Desuden var min kæreste fast besluttet på, at den næste jagtsituation skulle byde på flest mulige udfordringer... Ikke fordi han var utilfreds med den første bjørn, men det var lidt som om alting var gået lige stærkt nok.

Om det blot var et udtryk for, at vi havde været ekstremt heldige den første dag er nærliggende at forestille sig... Eller også var det mere et udtryk for, at første jagtdags held havde gjort os ekstraordinært kræsne...

I hvert fald skød vi ingenting anden dag.

Vi så vel en 6-8 bjørne hele dagen, men enten manglede de lidt i størrelse, eller også var selve jagtsituationen lidt for oplagt.

Uanset årsagen, så blev dagens resultat en masse fine oplevelser, men ingen bjørn på tasken.

En af dagens største oplevelser, fik vi sjovt nok da vi returnerede til Lejren hen på aftenen. Den uheldigt skydende Amerikaner og hans Guide, havde valgt et aftenpas, der lå mindre end 300 meter fra Køkkenteltet.

Her havde de tidligt på aftenen registreret en stor grizzlyhun med to 2-års unger.

Vi var så heldige, at bamserne valgte at blive i området, hvilket gav os mulighed for at studere dem igennem længere tid. At se de store dyr bevæge sig omkring på den lysegrønne eng i aftensolen, var et helt fantastisk og storslået sceneri.

Tredje dagen var lige så fuld af oplevelser som dag to... Vi så adskillige bjørne i løbet af dagen, dog uden at vi havde reelle muligheder til nogle af dem. Sidst på dagen kørte vi ind i et område, hvor den uheldige Amerikaner havde anskudt sin Sortbjørn. Han havde - så vidt vi kunne tolke historien – tydeligvis skudt over evne. Afstanden havde været for lang og anlægget for dårligt. Resultatet var lidt blod, hvor bjørnen havde stået, men ikke mere end at Brian (som overdommer) havde vurderet, at der formodentlig var tale om et strejfskud. I næsten det samme område, rundede vi et vejsving i den vanlige sneglefart. Jeg tror faktisk, at vi alle tre opdagede bjørnen i samme brøkdæl af et sekund. Den gik og græssede i vejsiden 250 meter længere fremme. At der var tale om en stor sortbjørn, var der ingen tvivl om. Alene den måde den bevægede sig på, udstrålede styrke og selvsikkerhed - og Geno gav den med det samme prædikatet **"A shooter"**.

Det var min tur til at udfordre jagtheldet, og jeg gled forsigtigt ud af bilen og fik listet en kugle i kammeret. På samme tid forlod bjørnen vejen - gled ubesværet ind i skoven, og væk var han. Da det ikke virkede som om, at han var blevet skræmt af vores tilstedeværelse, valgte jeg at pürsche mig nærmere stedet, hvorfra han forsvandt. Min kæreste fulgte bag mig, men til min overraskelse kun "iført" håndkikkert og kamera. Hans undskyldning var bagefter, at bjørnen jo var forsvundet...

Vi nåede langsomt hen hvor bjørnen var forsvundet, og var så småt ved at berede os på at returnere til bilen. Pludselig stod kalorius i vejsiden ganske få meter foran os...

Hvem der blev mest overrasket ved vi jo af gode grunde ikke, men bjørnen snurrede omkring og gled tilbage i skoven før et skud var muligt. Vi kunne høre, at den tumlede lidt omkring derinde, og et par gange kunne man se glimt af noget der bevægede sig. Det var som om, at bjørnen ikke var fuldstændig sikker på, hvad det var, der havde skræmt den.

Det virkede i stedet nærmest som om, at den i stedet for at flygte, forsøgte at bringe sig selv i en færtmæssigt bedre position... Det var ekstremt spændende og enormt uhyggeligt på samme tid. Det var næsten som om man kunne blive i tvivl om, hvem der var jæger, og hvem der var den jagede.

Dette skakspil fortsatte nogen tid, og bjørnens bevægelser resulterede i, at vi passerede både Geno og bilen. Pludselig begyndte Geno at fægte med armene, samtidig med at han så meget underlig ud i hovedet. Det var som om, at han med sin mimik, prøvede at fortælle os noget meget vigtigt.

Ved at følge hans blik forstod jeg med ét hvad der var galt. Mindre end 25 meter fra os inde i mørket, kunne jeg se konturerne af noget, der sagtens kunne være en bjørn.

Min kæreste sank lidt i knæ og tilbød mig sin skulder som anlæg. Optikken var heldigvis allerede skruet ned på laveste forstørrelse. Jeg fandt hurtigt den mørke masse i kikkerten, men kunne ikke afgøre, hvor kuglen skulle sættes. Da en anskudt bjørn på 25 meters afstand ville være livsfarlig, ventede jeg med at klemme til... jeg bare ventede og ventede...

I samme nu fløjtede Geno én høj klar strofe... Dette fik bjørnen inde i mørket til at løfte hovedet med et ryk, hvilket afslørede konturerne af ører, kranie og hals... Trådkorset fandt med det samme midten af halsen, jeg vurderede endnu engang afstanden og klemte derefter til...

Min bjørn nummer to..

Braget var øredøvende, og jeg kunne se på udtrykket min kærestes ansigt, at der ville gå lidt tid, før han ville være i stand til at høre normalt igen – Riflen havde jo trods alt også ligget på hans skulder, da skuddet gik.

Jeg har næppe nogensinde repeteret så hurtigt før, og kiggede derefter atter i optikken.

Alting var blevet fuldstændigt stille inde i vildniset. Dog syntes jeg bestemt, at kunne se en stor mørk masse ligge præcis der, hvor bjørnen havde netop havde befundet sig. Ikke desto mindre forholdt jeg mig klar til, hvad der måtte komme...

Geno nærmede sig forsigtigt dyret, der lå lidt akavet hen over en væltet træstamme.

Der var ingen bevægelser fra bjørnen overhovedet, men for en sikkerheds skyld bad han om lov til at skyde den i nakken... **"Just in case"** som han sagde. Tilladelsen blev givet og braget lød...

Herefter kom febereren... Jeg rystede, så jeg måtte have fat i bildøren for ikke at falde. Hele sceneriet havde været så sindsoprivende, at selv tårene pressede sig på. Jeg fik dog hurtigt så meget kontrol over mig selv, at jeg kunne bevæge mig ned til min bjørn.

Den var noget større end min første bjørn... Ikke voldsomt meget større, men Geno vurderede den til omkring 6,8 fod. Det skal dog siges, at knapt en fod betyder meget for det samlede volumen.

Desuden var denne bjørn utroligt smuk og havde en super fin pelskvalitet. Faktisk mindede den meget om min kærestes bjørn – blot var den større.

Og her var det så, at en storgrinende Geno udbrød **"Annie Oakley shall be your name..."**

Geno klipper mit sidste "Sortbjørne Tag"

Da bjørnen var konstateret død, blev der på behørig vis klippet i mit sidste "Sortbjørne-Tag".

Det er navnet på et stykke papir, der bedst kan sammenlignes med et dokument, som viser at man har tilladelse til at skyde det pågældende stykke vildt. Antastes man af myndighederne med et dødt stykke vildt, uden at der er klippet i det tilhørende "Tag", så er helvede løs...

Apropos helvede, så viste det sig faktisk at stedet hvor min bjørn var faldet, var noget af tætteste man kommer "helvede på jord". Overalt var underskoven nemlig bevokset med en plante der kaldes Djævelklo.

Navnet har planten fået med rette, idet den overalt er udstyret med milliarder af små krogede pigge. For ikke at vi ikke skulle ende som omvandrende nålepuder, så valgte vi at slæbe dyret de få meter op til vejen. Her strejfede vi kalorius, og overlod kroppen til naturens øvrige rovdyr.

Og alle gode gange 4.

Nu manglede vi så blot, at finde en sidste bjørn til min kæreste. Det var blevet dag nummer fire i rækken, og vi havde valgt at satse dagen på en helt specifik lokalitet. Området havde fået det fortryllende navn "Bear Island", og var en lille ø-gruppe som lå placeret i én af Kinbasket Lakes mange vige.

Området var særligt interessant i forbindelse med forårsjagten på bjørn, idet ø-gruppen på denne årstid var landfast med resten af vores revir. Den tørlagte søbund udgjorde en frodig strandeng, som gav grobund for masser af forskellige planter – heriblandt masser af decideret bjørneguf.

Vi havde valgt at starte dagen langt oppe på en bjergside – en lille rydning der gik under navnet "Udkigsposten". Heroppefra kunne vi overskue størsteparten af øerne, samt tilhørende strandenge. Det var en dag med godt vejr, og vi gjorde os det behageligt sådan at vi kunne udholde ventetiden.

Strandeng med masser af friske grønne urter.

Da de første to timer havde sneget sig af sted uden at der var sket det mindste, begyndte min bedre halvdel at blive lidt utålmodig.

Vi blev derfor enige om at køre lidt omkring, og se om der var gang i bjørnene på andre lokaliteter.

Geno satte sig bag rattet, og netop som vi skulle til at stige ombord, lød der et "Ohhh shit" fra førersædet.

Vi kiggede hurtigt i samme retning som Geno, og så til vores store forundring en Sortbjørn komme slentrende ned imod os.

Som den sådan sorgløst kom spadserende, virkede den mest af alt som en gammel mand, der var ude på sin sædvanlige morgentur. Faktisk kunne man næsten få fornemmelsen af, at den ville ha passeret ubemærket bag om ryggen på os, hvis det ikke var fordi vi havde besluttet at flyttet os.

Det var faktisk en ganske stor bjørn med en rigtig flot pels - men det var som om at jagtsituationen virkede lidt for oplagt. Først da den forsvandt ind i træerne, vågnede min kærestes interesse for dyret... Nu blev den pludselig interessant som jagtobjekt. Det lykkedes dog bamsen at slippe væk... Til trods for dyrets betydelige størrelse, så bliver man helt automatisk imponeret over

den lydløse måde, hvorpå den formår at bevæge sig i terrænet. Det ene øjeblik ved man med sikkerhed hvor dyret befinder sig. Det næste øjeblik kan bjørnen være som sunket i jorden, for aldrig mere at vise sig. Vi så flere bjørne den dag, hvoraf især én af dem var særdeles interessant. Det var en stor gammel hanbjørn - og det var måske netop alder og agtpågivenhed, der gjorde at den reddede livet. I hvert fald ventede den ikke så meget som en brøkdel af et sekund, da den i sidste øjeblik opdagede os. Den drejede omgående rundt på stedet - kastede sig ind i skoven og var forsvundet før et skud var muligt. På vej retur imod "Bear Island", kørte vi atter på grusvejen langs Kinbasket Lake. Vi nærmede os et stykke af vejen, hvor vi tidligere havde registreret særligt meget frisk grønt græs... Og netop der, hvor man på det nærmeste kunne forudsige at en bjørn ville slå sig ned - der stod den... Afstanden til bjørnen var omkring et par hundrede meter, og dyret havde en størrelse, der betød at der skulle jages. Min kæreste gled forsigtigt ud af bilen, og krøb efter bedste evne sammen i vejsiden. Hver gang bjørnen vendte hovedet væk gled han fremefter, og nåede på den måde ind på omkring 130 meter. Vi betragtede ham fra bilen og kunne se, hvordan han fik lagt sig til rette i vejkanterne med støtte på albuerne. Vejen krummede dog en anelse, sådan at en busk noget længere fremme udgjorde en uoverstigelig hindring. Vi blev derfor vidner til, hvordan han forsigtigt skiftede vejside. Strategien var den samme som tidligere - bevægelse hver gang bjørnen kiggede væk. Nu var afstanden perfekt, og der var ingen hindringer for kuglens bane... Det eneste der manglede, var at bjørnen ville stille sig med siden til - og det gjorde den næsten med det samme. Der var ingen tøven omkring skudøjeblikket. Skuddet gik omgående og det var tydeligt at bjørnen blev truffet hårdt. Den sprang over vejen, men kun på tre ben... Det modstående forben hang ubrugeligt og slapt, og chokket efter skuddet resulterede i, at dyret løb direkte ind i et vejtræ. Derefter korrigerede bjørnen retning, og forsvandt ind i skoven.

Kim med sin bjørn nummer 2

Turen havde som helhed givet os begge to alt det vi havde drømt om. Vi havde tilmed haft den store oplevelse at være en del af hinandens jagtoplevelse... Alle de mange små detaljer, som man nogle gange glemmer, kan vi nu hjælpe hinanden med at fastholde. På den måde er vi så godt som sikre på, at vi aldrig glemmer de oplevelser vi havde i foråret 2007 i de Canadiske Rokey Mountains. Og skulle vi med tiden glemme, så har vi jo altid den skrevne historie her...

By the way...

Annie Oakley (hun hed oprindelig Phoebe Ann Moses), blev født i 1860 - datter af en fattig farmerfamilie i de store skove i staten Ohio. Som barn strejffede hun om i skovene og lærte tidligt at håndtere et gevær og skaffe mad til familien.

Efterhånden blev hun så skrap til skydning, at hun optrådte på markedspladser som kunstskytte. Ved en sådan lejlighed traf hun buffalo Bill (William F. Cody, født i 1846) tidligere fragtmand, pels- og buffalojæger, og ejer af et wild west show.

Det gik ikke så godt med showet, men Annie's tilsynkomst blev buffalo Bill's økonomiske redning, og hun blev showets stjerne. I 1885, blev også den kendte Sioux-høvding Sitting Bull (Siddende Tyr) en del af showet. Han var berømt for sin sejr over general Custer ved Little Big Horn. Hans eneste positive oplevelse med showbusiness var Annie Oakley, som han optog i sin stamme under navnet Wataynai Cicilla (Lille Pletsrud).

Kort tid efter møder Annie Oakley mesterskytten Frank Butler, der på det tidspunkt ejede et cirkus. Annie vinder over Frank i en riffelmatch, og få år senere bliver de gift, og Annie får andel i forestillingen, hvor hun optræder som mesterskytte.

Annie Oakley var udsat for en alvorlig togulykke med showet i 1901. Frank Butler reddede den slemt tilskadekomne Annie ud af det forulykkede tog. Hun kom sig efter ulykken og optrådte endnu 5 år, men hendes kastaniebrune hår var efter ulykken nu blevet helt hvidt. Hun optrådte for sidste gang i 1916, og endte sine dage 66 år gammel som vajsenshusleder i Ohio. Hun døde i 1926, og efterlod sin elskede Frank Butler en stor sum penge, som han dog ikke fik fornøjelse af, idet han som altid fulgte hende, og 3 uger senere blev begravet ved hendes side.

Annie Oakley er blandt danskere måske bedst kendt fra Musicalen "Annie get your gun".

Indsendt af: Annie Overgård Sørensen